

3 Евангелля св. Мацвея

Узяў Езус Пятра, Якуба і Яна, брата ягонага, і павёў іх адных на высокую гару. І перамяніўся перад імі, а аблічча Ягонае зазяла, як сонца, і адзенне Ягонае стала белае, як святло. І вось з'явіліся ім Майсей і Ілля, і размаўлялі з Ім. Пётр сказаў у адказ Езусу: "Пане, добра нам тут быць. Калі хочаш, я зраблю тут тры шатры: адзін для Цябе, адзін для Майсея і адзін для Іллі". Калі ён яшчэ казаў, светлае воблака агарнула іх, і вось голас з воблака сказаў: "Гэта Сын Мой Умілаваны, якога Я ўпадабаў. Яго слухайце". Пачуўшы гэта, вучні ўпалі ніцма і вельмі спалохаліся. А Езус падышоў, дакрануўся да іх і сказаў: "Устаньце і не бойцеся". Калі яны ўзнялі свае вочы, нікога не ўбачылі, акрамя аднаго Езуса. І калі сыходзілі з гары, Езус загадаў ім, кажучы: "Нікому не кажыце пра гэтае бачанне, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсне з мёртвых". †

Мц 17, 1-9

Супольнае ўзыходжанне на вяршыню

Тыдзень таму мы бачылі Езуса ў пустыні: сорак самотных дзён. Езус пасціў, адчуваў голад і прагу. Яго спакушаў д'ябал. Сённяшняе Евангелле зусім іншае! Хрыстос, які ўздымаецца на гару, не ідзе туды сам, а забірае з сабой вучняў. А на гары з Ім - нязвыклыя постаці са Старога Запавета. Хрыстос яшчэ Божай веліччу. Ён чуе голас з неба. Занепакоеных апосталаў супакойвае словамі: "Не бойцеся!"

Пустыня з каварным д'яблам засталася дзесьці далёка ў мінулым.

Ці сапраўды? Езус, сыходзячы з гары Перамянення, зноў рушыў на сустрэчу з ім. Ён паддасца шатанскай моцы, прымаючы несправядлівыя прысуды, згаджаючыся на ўсю бязлітаснасць, крыж і ў канцы - на смерць у самотнасці. У Вялікую Пятніцу мы пачуем: "Божа мой, чаму Ты пакінуў Мяне?"

Ці патрэбна было Перамяненне? Так! Каб мы ведалі, Хто гатовы пакутаваць і памерці за нас. Каб кожны з нас меў шанс і сілу ўзысці на гару ўласнага перамянення.

Кс. Яраслаў Грынашкевіч